

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 201/2020
30.09.2020. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Слађане Накић Момировић, председника већа, Добриле Страјина, Марине Милановић, Бранислава Босиљковића и Данијеле Николић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Александар Савић, адвокат из ..., против тужене ОШ „Вук Караџић“ из Лесковца, ради накнаде трошкова, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 1615/2019 од 26.03.2019. године, у седници већа одржаној 30.09.2020. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 1615/2019 од 26.07.2019. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 1615/2019 од 26.07.2019. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Лесковцу П1 954/17 од 26.03.2019. године, ставом првим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев којим је тражена исплата неисплаћеног регреса за коришћење годишњег одмора за 2015., 2016. и 2017. годину, у појединачним износима са законском затезном каматом, како је наведено у ставу првом изреке, као и исплата неисплаћене накнаде за исхрану у току рада, за период од септембра 2014. године закључно са августом 2017. године, у појединачним износима, утврђеним ставом првим изреке, са законском затезном каматом од доспелости сваког појединачног месечног износа, па до исплате. Ставом другим изреке, одбијен је као неоснован евентуални тужбени захтев којим је тражено да се тужена обавезе да са тужиоцем закључи анекс уговора о раду, којим би тужиоцу било признато право на накнаду трошкова за исхрану у току рада и регреса за коришћење годишњег одмора и утврђује њихова висина, што уколико не учини, пресуда донета у овом спору сматраће се правним основом за утврђивање висине накнаде и исплату. Ставом трећим изреке, обавезан је тужилац да туженој накнади трошкове поступка у износу од 8.803,50 динара.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж1 1615/2019 од 26.07.2019. године одбијена је као неоснована жалба тужиоца и потврђена првостепена пресуда.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилац је изјавио ревизију, због погрешне примене материјалног права, с тим што је предложио да се о ревизији одлучи као изузетно дозвољеној применом члана 404. ЗПП.

Применом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ број 72/11, 49/13-УС, 74/13-УС, 55/14, 87/18..ЗПП), посебна ревизија се може изјавити због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда, потребно размотрити правна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и када је потребно ново тумачење права. Према ставу 2. истог члана, испуњеност услова за изузетну дозвољеност ревизије, Врховни касациони суд цени у већу од пет судија.

Врховни касациони суд налази да у конкретном случају, нису испуњени услови за одлучивање о ревизији као о изузетно дозвољеној, применом члана 404. став 1. ЗПП, с обзиром да у овом предмету није потребно одлучивати о ревизији ради новог тумачења права, разматрања правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, као и ради уједначавања судске праксе. Наиме, предмет тужбеног захтева у овом спору је потраживање накнаде регреса за годишњи одмор и за исхрану у току рада. Нижестепени судови су одбили тужбени захтев, јер су нашли да је тужиоцу исплаћена тражена накнада кроз укупан коефицијент за обрачун и исплату плата у јавним службама, што је у складу са Законом о платама у државним органима и јавним службама („Службени гласник РС“, бр 34/2001...21/2016) и праксом овог суда.

Са изнетих разлога, одлучено је као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Наиме, одредбом члана 403. став 3. ЗПП, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинско-правним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра, по средњем курсу Народне банке Србије, на дан подношења тужбе.

Тужба ради исплате поднета је 08.12.2017. године, а вредност предмета спора износи 397.335,00 динара, што према средњем курсу НБС на дан подношења тужбе, представља динарску противвредност испод 40.000 евра.

Имајући у виду да се у конкретном случају ради о имовинско-правном спору који се односи на новчано потраживање, у коме побијана вредност предмета спора не прелази динарску противвредност 40.000 евра, Врховни касациони суд нашао да је ревизија тужиоца недозвољена, применом одредбе члана 403. став 3. ЗПП.

На основу члана 413. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Слађана Накић Момировић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић